

לתגובות וזעזועות: שגיאת 054-6868199

זמני ת"א:

פְּנִיטַת הַשָּׁבֶת: 18:46

יְצִיאַת הַשָּׁבֶת: 19:45

ר"ת: 20:20

לקבלת העלון במייל – שלחו
הודעה ל: sagif_@walla.co.il

בס"ד עלון מס' 140 לשבת 11.4.2014 – תשע"ד ניסן י"א

זו השער לה' עדיקים יבואו בו

אַחֲרֵי מוֹת – שְׁגַת הַגְּדוּל

וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי בְּנֵי אֶהֱרֹן בְּקִרְבָּתָם לִפְנֵי ה' וַיָּמָתוּ (טז,א)
ומצינו בזוהר הקדוש, כי נדב ואביהוא בשעה שנכנסו למקדש היו מתחת לגיל עשרים שנה, לכן התורה לא כתבה את שמם רק בני אהרן, ונשאלת השאלה הרי קיי"ל בגמרא במסכת שבת (דף פ"ט ע"ב): "שאינ בית דין של מעלה מענישין אדם שהוא פחות מעשרים שנה", אז איך כאן הם נענשו? אלא מתוך בעל ה"דרש והרעיון", על פי המבואר בגמרא במסכת ברכות (דף ל"א ע"ב, ובדברי הצ"ח) שם: (קטן פיקח ובר דעת מופלג נענש אפילו לפני גיל עשרים, וזהו שאומר הפסוק "אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי בְּנֵי אֶהֱרֹן", ואם תשאל כיצד הם מתו ונענשו לפני גיל עשרים משיב על כך הכתוב "בְּקִרְבָּתָם לִפְנֵי ה' וַיָּמָתוּ". (אמרי תורה דף רנד)

וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי בְּנֵי אֶהֱרֹן (טז,א)
לא מתו בני אהרן אלא על שנכנסו מחוסרי בגדים. ומה היו חסריים? – מעיל היו חסריים (ויקרא רבה כו,ו) לכאורה יש לשאול, מה ראו חכמי המדרש להזכיר את המעיל יותר משאר בגדיו של כהן גדול? משום שלפי המדרש הרי חטאו נדב ואביהוא בזה שדיברו לשון הרע על משה ועל אהרן ואמרו שכבר זקנים הם מכדי להנהיג את הדור ("אמתי ימותו שני זקנים הללו ואני ואתה ננהיג את הדור"), והרי אמרו חכמינו שהמעיל היה מכפר על עוון לשון הרע, אם כן זוהי הכוונה שבדבר: "מעיל היו חסריים" – וחסריים היו נדב ואביהוא כפרה על עוון לשון הרע ולכן נענשו... (בשם ים התלמוד).

וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי בְּנֵי אֶהֱרֹן (טז,א)
ובמדרש מובא: "בשעה שמתו בני אהרן אמרו מלאכי השרת לפני הקב"ה: 'למה קרעת את הים לפני ישראל?'. ואינו מובן כלל! ובכדי להבין יש להקדים מה שכתבו המפרשים (אור החיים ועוד) שבני אהרן מתו בעוון אהרן אביהם שעשה לישראל את העגל. אך יש להקשות: הלא אהרן היה אנוס, שהרי ידוע (סנהדרין ז) שבנ"י שחטו את חור מאחר ולא הסכים לעשות להם את העגל, ואהרן ראה זאת, וא"כ לא היה יכול שלא לעשות להם את העגל מחשש שיהרגוהו! אלא צריך לומר שאעפ"כ אהרן חטא, משום שאונס אינו מועיל ואינו פוטר מעוון. ומובא במדרש (ילקוט"ש בשלח רלד) שכאשר קרע הקב"ה את הים לפני בני ישראל, אמרו לפני מלאכי השרת: "הללו עובדי עבודה זרה והללו עובדי ע"ז, מה נשתנו אלו מאלו?", מדוע לבנ"י נקרע הים ואליו המצרים טבעו בו, הרי אלו ואלו עובדי ע"ז! והשיב להם הקב"ה שבנ"י היו אנוסים לעבוד ע"ז, משא"כ המצרים. ועתה מובן המדרש: כיוון שמתו בני אהרן בעוון אהרן אביהם, א"כ מוכח שאהרן חטא בזה שעשה את העגל, וזאת רק אם נאמר ש"אונס אינו פוטר ולכן נחשב לו לחטא. ולכן שאלו מלאכי השרת: "למה קרעת את הים לפני ישראל?" – הלא אם אונס אינו פוטר אזי גם בנ"י חטאו בכל שעבדו ע"ז, וא"כ מה נתשנו בנ"י מהמצרים?.. (מדרש יהונתן).

בְּזֹאת יָבֵא אֶהֱרֹן אֶל הַקֹּדֶשׁ (טז,ג)
(הוריות יג,א): "יקרה היא מפנינים מכהן גדול שנכנס לפני ולפנים". כאשר חז"ל באים לתאר לנו מעלת התורה הם משווים זאת למעלת כהן גדול הנכנס לקודש הקודשים ביום הכיפורים, וצריך להבין את הקשר בין הדברים. מובא בשם רבי ישראל מסלנט זיע"א שביאר: שידוע שהאדם הקדוש ביותר בעם ישראל היה הכהן הגדול, והיום הקדוש ביותר מכל ימות השנה הרי הוא יום הכיפורים, והמקום הקדוש ביותר בתבל הוא קודש הקודשים. אם כן, נתאר לעצמנו כמה קדושה תצטבר אם רק נאחד את שלוש קדושות הללו יחדיו, כהן גדול בקודש הקודשים ביום הכיפורים, מה נוראה ונשגבה היא הקדושה הזו. עם כל זאת ואף על פי כן, דרשו חז"ל "יקרה היא מפנינים מכהן גדול שנכנס לפני ולפנים", כלומר קדושתה של התורה גדולה יותר ונשגבת יותר מכהן גדול הנכנס ביום המקודש ביותר למקום המקודש ביותר, לקודש הקודשים. ללמדך עד כמה מעולה וגדולה היא קדושת התורה על פני כל קדושה אחרת.

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

בזוהר הקדוש אמרו שהיו קושרים חבל לרגלו של הכהן הגדול לפני כניסתו לקודש הקודשים, כדי שאם ימות בקודש פנימה, ימשכהו בחבל ויוציאוהו. חבל דומה נקשר לרגלו של רבינו הבאבא סאלי זצ"ל בצעירותו, ומעשה שהיה כך היה. כאשר ביקר לראשונה בארץ הקודש והיה בצפת, מצא שבית הכנסת של האר"י הקדוש זצ"ל נעול על מסגר ואין מתפללים בו, משום שכל הנכנס לתוכו – מת בו במקום! מה עשה? השתטח על קיברו של רבי האר"י זיע"א כשהוא מייחד ייחודים נשגבים, טבל במקוה האר"י והורה שיביאו לפניו את שמש בית הכנסת עם מפתחותיו. השמש נרתע, והודיע שמצווה הוא מפי רבני העיר שלא למסור את המפתחות, כי פיקוח נפש הוא! ציוה עליו רבינו במפגיע שימסור לו את המפתחות, והשמש ניאות בתנאי אחד: שיסכים כי יקשרו חבל לרגליו, ואם יקרהו חלילה כפי שקרה לקודמיו, לא יאלץ השמש לבוא בעקבותיו ולסכן את נפשו. הורה רבינו למשרתו שיאחז בגלימתו ויבוא עימו. אחוז שרעפים פתח את השערים, נכנס לבית הכנסת, פתח את היכל הקודש והוציא את ספר התורה המיוחס לאר"י הקדוש, קרא בו מה שקרא והכניסו להיכל, והודיע לשמש הרואה ומשתאה: "פעלתי בייחודי שבית הכנסת הקדוש יוכל להיות פתוח לכל אדם!". רץ השמש והודיע לרבני העיר על הנס שהתרחש. באו ואמרו לרבינו כי רצונם לכבדו בסעודה גדולה, כפי שהכהן הגדול היה עורך משתה בצאתו בשלום מן הקודש. אך רבינו סלדה נפשו מן הכבוד והפרסום, והקדים לנסוע לירושלים לבית ידידו הגאון רבי יוסף שלוש זצ"ל. (מעייני השבוע)

השִׁכְן אִתָּם בְּתוֹךְ טְמֵאתָם (טז,טז)

אמרו חכמי המוסר כי מכאן הראיה שהגאווה גרועה בהרבה מן הגרועות שבעבירות! שהרי אצל החוטאים נאמר: "השִׁכְן אִתָּם בְּתוֹךְ טְמֵאתָם", שאפילו בזמן שבני ישראל נכשלו ונדבקה בהם טומאת חטאיהם, עדיין שוכנת השכינה בתוכם! אך אצל בעל הגאווה נאמר (תהילים קא,ה): "גִּבְהַ עֵינַיִם וַיִּרְחַב לִבָּב אֹתוֹ לֹא אֹכֵל!!" ואמרו על כך חכמינו ז"ל: אל תקרי 'אתו' אלא 'איתו'! 'איתו' לא אוכל! שאין אני והוא יכולים לדור באותו עולם!!!. ו"החזוה מלובלין" זיע"א היה אומר: "חביב עלי רשע היודע שהוא רשע, יותר מצדיק היודע שהוא צדיק". וכששאל אותו הרבי רבי שמחה בונים מפשיסחה זיע"א מה טעמו של דבר? הסביר הוא לו: כי רשע היודע שהוא רשע הרי הולך הוא לפי האמת, וממילא עדיין יש לו זיקה לקדוש ברוך הוא, שהוא אמת וחותמו אמת, אבל צדיק היודע שהוא צדיק, כלומר שהוא צדיק בעיני עצמו, הרי ודאי שהוא חולה במידת הגאווה, שהרי עובדה היא ש"אין צדיק פֶּאֶרְץ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה טוֹב וְלֹא יִחָטָא" (קהלת ז,כ), ובתור בעל גאווה אין לו שום זיקה לקדוש ברוך הוא, מאחר ש"אין אני והוא יכולים לדור באותו עולם"..

וּשְׁמֵרְתֶם אִתָּם אֵת חֻקֵי וְאֵת מִשְׁפָּטֵי (יה,כו)

הקשה "אור החיים" הקדוש, שלכאורה תיבת "אִתָּם" מיותרת, והרי הוא מדבר לנוכח עימהם, ולמה צריך לומר "אִתָּם"? ויש לומר שהינה ישנם אנשים שדואגים תמיד לאחרים לבל יעשו עוונות, ואילו לעצמם לא דואגים, וחושבים שלהם מותר הכל ולאחרים אסור הכל, ועל כן באה התורה לרמוז לנו "וּשְׁמֵרְתֶם אִתָּם אֵת חֻקֵי וְאֵת מִשְׁפָּטֵי" – בראש ובראשונה תדאגו לעצמיכם ותשמרו אתם את המצוות....

לֹא תִגְנְבוּ (יט,יא)

מסופר על הרב הקדוש רבי זושא מאניפולי זיע"א שהיה בידו עשרה רובלים, והניחם בתוך החומש ליד הפסוק "לֹא תִגְנְבוּ", הרגיש בדבר גנב אחד, הוציא את הכסף, ולקח לעצמו חמישה רובלים ואת היתר הניח ליד הפסוק "וְאֶהְבֶּתָּ לְרֵעֶךָ כָּמוֹךָ", ענה ואמר הרב הקדוש רבי זושא: כמה קדושים הם בני ישראל ומה שפל הוא זושא, אם יש לזושא עשרה רובלים לקחם כולם לעצמו, ויהודי זה כשבא סכום זה לידו נוטל רק חציו, וחצי השני מניח לזושא, כדי לקיים מצות "וְאֶהְבֶּתָּ לְרֵעֶךָ כָּמוֹךָ".

לֹא תִקֵּם וְלֹא תִטֹּר אֵת בְּנֵי עַמֶּךָ (יט,יח)

מדוע באמת אסרה התורה את הנקמה והנטירה? הגאון חיד"א בספרו "דברים אחרים" (פט,א), הביא על כך פירוש נפלא מ'הכלי יקר': משל למה הדבר דומה? נער קטן בנה בנין מפואר במשחקו בחול, עמל הנער על כך שעות רבות עד שלפי דעתו היה הבנין – בנין לתפארת, והנה לאחר כל עבודתו בא אחיו הגדול והחריב לו את כל אשר בנה במחזי יד אחת. פנה הקטן במרוצה לאביו ובבכי גדול סיפר על כך את אשר עולל לו אחיו, סבור היה אותו ילד שכל כך יכעס אביו על בנו הגדול, עד שיכה אותו מכת מות על מעשיו, אך האב שדעתו רחבה יותר הבין שכל הבנין ההוא אינו אלא בנין של חול, משחק של הבל ומעשה תעתועים, ולא כדאי להצטער בגינו כל כך, לכן לא העניש את בנו הגדול כלל. על פי משל זה – כותב הכלי יקר – מובן היטב מדוע אסרה התורה לנקום ולנטור, שכאשר נשכיל להבין שכל הבלי העולם הזה אינם אלא כאותו בנין של

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

חול שבנה הנער הקטן, נבין שאותו אחד שהזיק אותנו בעניינינו החומריים גרם לנו לנזק כל כך קטן, שאינו ראוי כלל להתייחסות מצידנו, ובוודאי שלא לעונש. ואף אם לפעמים מחמת קוצר דעתנו נראה שהנזק גדול ביותר, עלינו להבין שהסיבה לכך היא צרות האופקים שמאפיינת את האדם בעולמנו השפל, אך לו רק נשכיל לסגל לעצמנו מבט רחב יותר, מיד נבין שכל הבלי העולם הזה אינם אלא כבנין משחק שבונה הנער על החול. על פי המשל האמור, מסביר הכלי יקר גם מדוע לפעמים אנו רואי אדם שצועק לבורא שיעניש לחבירו שעולל לו רעה, ולא נענה, אף כאשר הוא צודק לכאורה בטענותיו. הסיבה לכך היא, שהבורא ב"ה מתייחס לתפילתו של הנפגע באותה צורה שהתייחס האב לבנו הקטן במשל, בסלחנות ובהבנה על צערנו, אך לא בכעס חמור על מי שגרם לו את הצער ההוא (פניני הבן איש חי דף קז).

סיפור לשבת (גד שטכמן-אתר הידברות).

השעמום אבל את גדליה, אלמן טרי שלא ידע איך לעכל את מצבו החדש – בודד ללא קרובי משפחה. באחד הימים, בעוברו ליד חנות לממכר בעלי חיים, שמע קריאה קולנית בשפת היידיש: "ר' ייד וואס הערצערץ?" – ר' יהודי, מה נשמע?. גדליה הביט כה וכה, וראה רק תוכי גדול מסוג ג'אקו, הוא לא חלם שהתוכי הוא הדובר אליו. כן, אני מתכוון אליך", נשמעה שוב הצווחה. גדליה הביט בו בהלם, תוכי דובר יידיש? החליט להיכנס ולשאול למחירו. המוכר נקב בסכום גדול, והתוכי צווח מהכניסה לחנות [ביידיש כמובן]: "הוא לא מבין יידיש – תוריד אותו במחיר" ... לאחר משא ומתן קצרצר ותשלומים חודשיים בכרטיס האשראי, יצא גדליה כשבידו הרכש המעניין – תוכי דובר יידיש ושובב לא קטן. כמובן שבבית הפך התוכי לבן שיחו של גדליה והתגלה כ"מבין" גדול בשיחת בני האדם. חודש וחודשיים שוחחו השניים, כשגדליה מעשיר את ידיעותיו ואוצר מילותיו של התוכי. לאחר שפגה ההתלהבות, החל גדליה לחשוב על אפיקים חדשים מאשר לפטפט ללא תכלית עם בעל חי מוזר; הוא החל ללמדו חזנות וקטעי תפילה, ואף לימדו הלכות ומנהגי ישראל, כשהתוכי מתגלה כתלמיד חרוץ ושקדן. אין מה לומר – גדליה עשה את עסקת חייו! כשגדליה החל להתכוון לראש השנה, הפציר בו התוכי שרצונו לבוא לבית הכנסת ביום הדין ולהתפלל במניין... "אין על מה לדבר!", חרץ גדליה בפסקנות. "לא שייך שאביא בעל חיים לבית הכנסת ביום הקדוש בשנה". אבל התוכי ידע בהחלט גם לנדנד ולשכנע, וגדליה נכנע. בערב ראש השנה כשהגיע גדליה והתוכי על כתפו, פרצו המתפללים בקריאות מחאה רמות: "ידענו שאתה מתמודד עם משבר קשה, אך האם נתבלעה עליך דעתך?! כלום בית הכנסת הוא מקום לשעשוע והוללות? החזר את התוכי לכלובו ולא ייהפך המקום הקדוש למושב לציים!". רב בית הכנסת הצטרף למוחים בגדליה, ועמד על דעתו בתוקף. גדליה הסביר ושכנע בלהט שמדובר בתוכי חכם שמעוניין 'בסך הכל' להתפלל במניין ביום הקדוש בשנה, והוסיף שהתוכי מבין את חשיבות המעמד ולא יעולל בעיות. אחד המתפללים הציע פשרה: "אם אתה בטוח עד כדי כך שתהיה מוכן להתערב עם כל אחד מהנוכחים על \$200 שהתוכי יודע להתפלל – נשתכנע בטוהר כוונותיך". גדליה הסכים. לאחר שניתן האישור מרב בית הכנסת לעסקה, נכנס גדליה למרכז בית הכנסת והפציר ב'ידידו': "תן להם לשמוע איך אתה מבצע את הניגון המסורתי לקדיש של ראש השנה". אך פה נחל אכזבה. העוף סירב להוציא הגה, ולו הקטן ביותר, ממקורו המעוקל. "אין דבר, הוא מתרגש. פעם ראשונה שהוא נמצא בבית הכנסת. המתינו מעט, והוא יפצח במחרוזת ניגונים עסיסית לפי קצב התפילה", הגן עליו גדליה. אך הזמן חלף עבר והתוכי שותק כאילו קיבל עליו לא לדבר בבית הכנסת בשעת התפילה... בצאתו של גדליה מבית הכנסת עטו עליו המתפללים: "לא חשבנו שאתה מהסוג של אלו שעושים ליצנות, ועוד ביום כה נשגב. אבל הסכם הוא הסכם, ואתה התחייבת לשלם לכל אחד מאיתנו". בדרכו הביתה היה גדליה מדוכדך מאוד, לאחר כמה צעדים פנה לתוכי שעל כתפו ושאל: "למה אתה עושה לי בושות?! סמכתי עליך שתתפלל כוותיק ורגיל, והנה הוצאת אותי בנזק". התוכי לא חשב לרגע להתנצל: "למה אינך חושב כמו איש עסקים? יש לך מושג כמה כסף נוכל לעשות כשנתערב עם המתפללים שוב פעם בערב יום כיפור הבא"??...

'היתושים שבשבי' – רבי דוד חנניה פינטו שליט"א (עלון פחד דוד גיליון 711)

כאשר התגוררתי בארץ הקודש, עלה במחשבתי באחד מימי שישי ללכת לפקוד את קברו של חברי הגאון רבי ניסים רביבו זיע"א, אשר נטמן בבית העלמין בגבעת-שאול שבירושלים. וכך עשיתי. כשהגעתי לבית העלמין צלצל לפתע הטלפון הנייד שברשותי. מעבר לקו הייתה אישה יהודיה מברזיל שבכתה בכי תמרורים, וסיפרה לי על צערה הנורא מכך שבעלה נחטף על ידי גויים בני עוולה בברזיל, המאיימים לרוצחו נפש אם המשפחה לא תשלם עבורו כופר רב. ומתוך זעקות שבר התחננה האישה וביקשה שאתפלל לשלום בעלה. למשמע הדברים הכואבים ברכתי את בעלה החטוף שבזכות אבותי הקדושים יזכה להינצל לחיים ולשלום מידי שוביו, והבטחתי לאישה האומללה שאתפלל בעדו. לפתע פתאום עלה במחשבתי שהרי אני ניצב כעת סמוך לקברו של צדיק הנקרא בשם 'ניסים', ובודאי טובבו מן השמים שאזדמן דווקא באותו יום לקברו של צדיק זה, כדי

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

שאררה בכך אות וסימן לכך שהקב"ה יעשה נס ויציל את השבוי מחוטפיו. שלושה חודשים לאחר מכן שב היהודי באורח נס ופלא לבני משפחתו. מן השמים זיכוני ביחד עם כל רבני העיר סאן פאולו להשתתף במסיבת ההודיה שנערכה לכבוד נס הצלתו, במהלכה סיפר הניצול למשתתפים את הקורות עימו בשבי. וכך שמענו ממנו על נס מדהים שקרה לו באותם ימים, נס שעשה על כל המשתתפים רושם גדול. אותו יהודי סיפר שבתקופה בה הוא היה שבוי, הוא נכלא בתוך חדר ויחד עימו היו שם אנשים נוספים ששמרו עליו עם נשק דרוך לבל ינסה לברוח. בחדר החנוק היה ריח איום ונורא ויתושים רבים הסתובבו באוויר. היהודי, שהיה בן עשירים מפונק, לא היה מסוגל לסבול את היתושים שסביבו והתפלל לה' מעומק לבו שיציל אותו מעקיצות היתושים, משום שהוא כבר סבל סבל רב מעצם היותו שבוי בידי בני עוולה. והנה, הפלא ופלא! היתושים התעופפו סביבו כמו בכל חלל החדר, אבל לא העזו לגעת בו לרעה! זאת למרות שהוא לא התקלח ימים רבים וגופו לא היה נקי ומעודן כפי שהוא היה רגיל לפני מאסרו. לעומת זאת – את שאר הנוכחים בחדר עקצו היתושים ללא רחמים. כאשר הבחינו השומרים הגויים שהשבוי היהודי לא נעקץ כמוהם כלל, הם שאלו אותו על כך, והוא השיב להם בפשטות שהוא התפלל לקב"ה שיציל אותו ממכת היתושים, ומשמים נענו לבקשתו. כששמעו את תשובתו החליטו גם השומרים להתפלל לה' שיציל אותם מעקיצות היתושים, אך הקב"ה לא הקשיב לתפילתם, והם המשיכו להיעקץ ללא הרף! לאחר שהשתחרר מן השבי מיהר היהודי לפרסם על השגחתו הפרטית ברבים, כדי לגרום לקידוש ה' בעולם. כמוכן שהיו קטני אמונה שכששמעו את הסיפור המפליא, הם לא האמינו לדברים וטענו שכנראה יש לו סוג דם שדוחה יתושים... אך בכדי להוכיח להם שלא כך הדבר, סיפר היהודי שבלילה הראשון לאחר שהשתחרר, באו אליו יתושים רבים לביתו ועקצו אותו בשנתו. כך נודע לכל שרק אמונתו התמימה של השבוי היא שהצילה אותו מעקיצות היתושים. ובזכות פנייתו הישירה לבורא העולם, שהוכיחה את אמונתו בקב"ה – הוא זכה לאותה השגחה פרטית שהצילה אותו מסבל נורא זה. סיפור זה ריגש אותי מאד, ואני פניתי ליהודי ואמרתי לו שהרי ידוע הדבר שבזמן גאולת בני ישראל מארץ מצרים הקב"ה פסח במכת בכורות על בתי ישראל והרג רק את בכורי המצרים, ובזאת הראה כי הוא בורא העולם ואין בלתו. כעת, באותה מידת מנהיגות הקב"ה נהג עימו בעת היותו בשבי, שנתן בדעת היתושים לפסוח מעליו וכך הם עקצו והציקו רק לשבוי, ובזה הקב"ה הכין אותו לקראת צאתו לחופשי ולקראת היותו בן חורין.

למה נקרא שַׁבַּת הַגְּדוּל?

- לפי שזה שבת הראשון שנכנסו ישראל למצוות, כנאמר (שמות יב, ג): דַּבְּרוּ, אֶל-כָּל-עַדְתֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר, בְּעֶשֶׂר, לַחֹדֶשׁ הַזֶּה: וַיִּקְחוּ לָהֶם, אִישׁ שֵׁה לְבֵית-אָבֹת--שֵׁה לְבֵית". ועשירי לחודש חל אז בשבת, כי ביום חמישי יצאו בני ישראל ממצרים לפי חז"ל. ובתוספת ביאור: ילד שהגיע לגיל שלש עשרה, ונכנס לעול המצוות נקרא גדול. וכן עם ישראל שנצטוו במצוה הראשונה, לקחת הפסח, נעשה לבר מצוה, וממילא - גדול. ולכן - "שבת הגדול". (מענינה של תורה).
- הימים שבהם לומדים תורה נקראים ימים גדולים, כדכתיב (משלי ט, יא): "כִּי-בֵי, יִרְבּוּ יַמֵּיךָ" - על ידי לימוד התורה הימים מתרבים ומתגדלים. ומפני שבשבת זה החכם דורש לפני העם בהלכות פסח, וכל אחד עסוק בדיני פסח, לכן נקרא יום זה "שבת הגדול". (בינה לעתים).
- לקחת קרבן פסח היתה מצוה ראשונה שנצטוו בה ישראל, ואף על פי שהאבות קיימו את התורה, עשו זאת בלי צווי אלוקים. וחז"ל אמרו (קדושין לא): גדול המצווה ועושה ממי שאינו מצווה ועושה. ולכן נקראת השבת שבו נצטוו ישראל במצוה הראשונה "שבת הגדול". (עוללות אפרים)

בע"ה זיווג הגון, בריאות פרנסה והצלחה: לשגיא בן מרים, עוז בן מרים, לירון, אמיר וענבל בני פנינה, הדר בת נילי, הילה בת אסתר, מורן בת רותי, אלכסי בן אירנה, הדר בת ויניאן, רותי בת אורלי, גיא בן חוה, חמוטל בת ויקטוריה. לרפואה שלמה: לציפורה בת מורוור, לציפורה בת מרים, אורלי בת מלכה, אייל בן שרה, שי בן רחל, יחזקאל בן אידה, רבקה בת מסעודה, אלכס בן רימה, יצחק יעקב בן יפה, אילן בן מסעודה, יוסי בן ציפורה, יוסף בן ציפורה. לעילוי נשמת: הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה צוק"ל, הרב יוסף שלום בן אברהם אלישיב צוק"ל, הרב ניסים טולדנו צוק"ל, בנימין בן סולי ז"ל, חביב בן סולי ז"ל, בתיה בת סולי ז"ל, גבריאל בן מורוור ז"ל, מיכאל בן מורוור ז"ל, רחמים בן מורוור ז"ל יחזקאל בן יהודית ז"ל, דבורה בת טובה ז"ל, ישראל בן חנה ז"ל, דבורה בת מרים ז"ל. ארז בן חיה ז"ל, יוסף מיכאלשילי בן רפאל ז"ל, חנה בת שמחה ז"ל, דוד אמנו בן מזולה ז"ל, משה בן שושנה ז"ל.